

Arrest

nr. 156 790 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juni 2015 worden de verzoekende partijen een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"Inreisverbod

Aan de vrouw / Aan de heer :

(..)

Wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.06.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, 1§, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 10/01/2006, 20/05/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, 1§, tweede lid:

Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd nochtans door de stad Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter werd definitief ongegrond verklaard op 04/05/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 06/01/2006 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 27/04/2006 door het CGVS, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene verklaart een familieleden (zoon, schoondochter, kleinkinderen) te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vingerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen; Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 19, lid 2 en 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de materiële motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Aan verzoekers werd een inreisverbod van 2 jaar afgeleverd, met als motivatie (stuk 1a en 1b):

Verweerder legt een inreisverbod van 2 jaar op "gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven (...)."

Sic.

Verzoekers verwijzen naar het chronologisch feitenrelaas zoals hierboven weergegeven. Verweerder lijkt uit het oog te verliezen dat verzoekers sinds februari 2010 legaal op het grondgebied verbleef middels attest van immatriculatie en dit uiteindelijk tot 20 mei 2015, datum waarop het verzoek 9ter Vw. ongegrond werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder kan legaal verblijf in België gedurende 5 jaar bezwaarlijk correct/zorgvuldig afdoen als "hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven" ??

In die zin is een "sanctie" van dit "hardnekkig illegaal verblijf" middels inreisverbod van 2 jaar hoegenaamd ongepast en disproportioneel te noemen, zodat verbreking zich opdringt.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het opleggen van een inreisverbod een discretionaire bevoegdheid omvat en aldus géén gebonden bevoegdheid voor verweerder omvat. Artikel 74/11 Vw. voorziet immers in de mogelijkheid voor verweerder om een inreisverbod op te leggen, doch geenszins in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt variëren tussen een inreisverbod van 0 dagen of 1 dag tot een inreisverbod van meer dan 5 jaar, hierbij rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld."

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerder is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat, inzonder in casu in de wetenschap dat door de arts-adviseur minstens wordt erkend dat verzoekers leiden aan ernstige medische aandoeningen dewelke een reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden.

Verweerder kan zich bij diens motivatie niet wegsteken achter stellingen zoals "zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter werd definitief ongegrond verklaard" (in de wetenschap dat de vier voorgaande pogingen tot "definitief ongegrond verklaren" telkens werden vernietigd of vrijwillig ingetrokken wegens incorrect terwijl het beroep tegen deze 5e poging nog hangend is) of "uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter Vreemdelingenwet" (idem, de vorige 4 weigeringen werden verbroken, het beroep tegen deze 5e poging is nog hangend) of gezien "de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven" (zie supra: legaal verblijf middels AI tussen februari 2010 en mei 2015).

Dergelijke motivatie kan het bestreden inreisverbod – in het licht van de strenge motiveringsplicht gezien de ruime discretionaire bevoegdheid – dan ook niet correct schragen.

Ten eerste indien de Raad de ongegrondheidsbeslissing van 20 mei 2015 verbreekt in de hangende procedure ter griffie gekend onder rolnummer RvV 173.566 moet het inreisverbod zeker en vast verbroken worden, gezien verzoekers aldan terug in het bezit moeten worden gesteld van een AI wat onverenigbaar is met een inreisverbod.

Minstens heeft verweerder aldus te vroeg geoordeeld inzake dit inreisverbod.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat ook de hoorplicht in casu werd geschonden, alwaar het verzoekers hierdoor minstens onmogelijk werd gemaakt om hun individuele omstandigheden m.o.o. een individueel onderzoek te duiden t.a.v. verweerder, teneinde deze te zien komen tot een inreisverbod dat merkelijk lager zou liggen of desgevallend zelfs helemaal niet zou zijn opgelegd in het licht van de hangende procedure en succesvolle procedure voorgaanden in de procedure 9ter Vw.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om hieromtrent zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (zie in die zin meest recent RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

“In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Indien verzoekers gehoord waren geworden, hadden zij minstens kunnen wijzen op hun individuele situatie en de concrete ernstige medische problematiek in hun hoofde alsook inzake de incorrecte weigering op 20 mei 2015 en de gegrondheid van het hangende beroep.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaar heeft gegeven aan de verzoekende partijen omdat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet hebben uitgevoerd en dit ondanks het feit dat zij door de stad Oostende ingelicht werden over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er wordt tevens op gewezen dat de medische regularisatieaanvraag definitief ongegrond werd verklaard op 4 mei 2015 en dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk werd gemaakt. Ook de asielaanvraag werd verworpen en ook hier bleek geen schending van artikel 3 EVRM. Wat betreft het vermeende familieleven wordt tevens gemotiveerd dat het slechts om een eventuele tijdelijke verwijdering gaat en dat het de verzoekende partijen vrij staat om een opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod in het kader van het recht op gezins- en familieleven.

De verwerende partij wijst er voorts op dat verzoekende partijen ervoor geopteerd hebben hun illegaal verblijf in België verder te zetten zodat gelet op de hardnekkigheid inzake het persisteren in illegaal verblijf een inreisverbod van twee jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. Er blijken immers geen specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

2.4. Verzoekende partijen betwisten het feit als zouden zij hardnekkig persisteren in illegaal verblijf en wijzen erop dat hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet pas op 20 mei 2015 definitief werd ongegrond verklaard. Voordien hebben zij in het kader van deze aanvraag legaal verbleven.

2.5. De Raad wijst er evenwel op dat, wanneer de verwerende partij de verzoekende partijen op 20 mei 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekent, waarbij tevens blijkt dat verzoekende partijen geïnformeerd werden over de betekenis van dergelijk bevel en over de mogelijkheden tot vrijwillig vertrek, maar desondanks deze gegevens verzoekende partijen ervoor opteren om voormeld bevel naast zich neer te leggen en te volharden in illegaal verblijf, het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om daaruit te besluiten dat verzoekende partijen hardnekkig persisteren in illegaal verblijf.

Het gegeven dat verzoekende partijen voor voormeld bevel in afwachting van een beslissing inzake hun medische regularisatieaanvraag vermochten te verblijven op het grondgebied, maakt niet dat de gemachtigde uit de vaststelling dat eenmaal deze aanvraag definitief beslist was en verzoekende partijen het bevel kregen het grondgebied te verlaten doch zij dit naast hen hebben neergelegd, niet zou kunnen besluiten dat verzoekende partijen hardnekkig persisteren in illegaal verblijf.

Voorts blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen dat de verwerende partij uitvoerig gemotiveerd heeft welke omstandigheden haar noopten tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar en waarom zij dit proportioneel acht. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij menen dat – gelet op de discretionaire bevoegdheid omtrent de duur van het inreisverbod – de verwerende partij tekort is geschoten in haar motiveringsplicht. Verzoekende partijen verwijzen dienaangaande weerom naar het feit dat er een medische problematiek voorligt, maar dienaangaande heeft de gemachtigde uitdrukkelijk het volgende gemotiveerd: *“Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”* Zoals blijkt uit voorgaande motivering heeft de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden met de medische toestand en hieromtrent gemotiveerd waarom dit een inreisverbod van twee jaar niet in de weg staat. Het gegeven dat de voorgaande beslissingen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden vernietigd of ingetrokken, doet geen afbreuk aan het feit dat op 4 mei 2015 een nieuwe beslissing tot afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is tussengekomen. Verzoekende partijen lijken te willen betogen dat zij enige verwachting konden koesteren dat hun aanvraag positief beslecht zou worden, doch kunnen hierin niet gevolgd worden. Het gegeven dat verzoekende partijen tegen de afwijzingsbeslissing van 4 mei 2015 tevens een beroep hebben ingediend bij de Raad, maakt evenmin dat verwerende partij zich niet mocht enten op voormelde beslissing bij het treffen van de inreisverboden. Immers is dergelijk beroep bij de Raad niet schorsend. Een overheidsbeslissing wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partijen dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

2.6. De Raad wijst er voorts op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekende partijen verwijzen weerom naar het feit dat de voorgaande beslissingen inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vernietigd/ingetrokken werden en naar het beroep tegen de afwijzingsbeslissing van 4 mei 2015 van hun medische regularisatieaanvraag. Dit zijn evenwel

gegevens die aan de verwerende partij ter kennis waren. Dat deze gegevens niet van die aard waren dat het tot een andere besluitvorming aanleiding kon geven, blijkt uit de bespreking hoger.

Verzoekende partijen maken geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.8. Verzoekende partijen verwijzen nog naar de schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 19, lid 2 en 35 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie maar laten doorheen hun uiteenzetting van het middel na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde bepalingen schendt. Het enig middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER